

ΚΥΡΙΑ μου,
"Έχω μία εβδομάδα τώρα που βρίσκομαι ξεπλωμένος κάτω απ' τη σκηνή μου, με το στήθος τρυπημένο από μία σφαίρα.

Στο διάστημα αυτό, παλεύοντας κάθε στιγμή με τον θάνατο, έβλεπα να μεσφεύρουν με το φορέο στις πλαγιές σκηνής συναδέλφους μου νέους και δυνατούς και να τους ξαναθαγγάζουν έπειτα από δυο-τρεις μέρες πτώματα άψυχα.

Αυτό θα γίνη και για μένα άποψη ή αύριο το πολύ. Το έγυαται η φρικτή πληγή του στήθους μου, κι' ο πυρετός πού με καίει έδω κι' όχτώ ημέρες τώρα.

Αίτια του θανάτου μου είσθε σεις, αγαπημένη μου. "Ω, μὴν ταράζεσθε! Δέν πρόκειται ν' άκούσετε απ' το στόμα μου κατάρτες. Έχω υποφέρει πολλά έξ αιτίας σας, μά η καρδιά μου δέν μπορεί νά κλείση μέσα της αισθήματα σκληρά κι' άμειλικά!

Πεθαίνω άποψη ή αύριο το πολύ Φεύγω απ' τόν μάταιο αυτό τόν κόσμο, χωρίς μνησικακία, χωρίς πίκρα. Για ένα μονάχα παρακαλώ τόν Θεό. πού θά με κρίνη σε λίγες ώρες. Κι' αυτό είνε η άνεψη, η άπόλυτη εύτυχία σας!

Ναί. Είθε παντρεμένη πειά με άλλον. κι' εγώ πεθαίνω έξ αιτίας σας μέσα σε λίγες ώρες. Είμαι θεδάσιος για τόν γρηγόρο και προσεχη θάνατό μου, κι' νύ μούμενε άλλωστε γι' αυτό μία μικρή άμειθολία, με θεδάσιος οχετικά—πριν από μισή ώρα—ό ιερούς του συντάγματός μου.

Αυτό μ' άνεκούφισε πολύ.. Χωρίς να γάνω μάλιστα καιρό, φώναξα ένα νοσοκόμο και με τόν πρόθυμο χέρι του σου γράω τις γραμμές αυτές, τις τελευταίες πού θά λάθης από μένα!

Θυμάσαι, αγαπημένη μου κυρία, τις αλημονήτες για μία μέρα, πού περάσαμε κει κάτω στην έπαυλι σας τών 'Αρδενών;

Πέρασε ένας χρόνος από τότε. "Ήμουν ένας νεαρός άνθυπολοχαγός τότε και μόλις είνε θνή απ' τά θρανία της σχολής του Σάιν-Σύο. Μόλις πήρα τής άδειά μου, ια ύπαιθρία άδεια πού έπρεπε νά πάρω πριν τού Υπουργείο με τοποθετήσει σε σύνταγμα συνήτησα στο δρόμο τόν άδελφό σας.

Παλιός μου φίλος απ' τού Λύκειο, χάρηκε μόλις ι' είδε με τήν καινούργια στολή μου. Θυμηθήκαμε τά παιδικά μας χρόνια και σε μία στιγμή ένθουσιασμού ο άδελφός σας μου είπε:

—Και πού άκέπτεσαι νά περάσης τόν μη-να τής άδειάς σου;

—Στους γονείς μου, τού άποκρίθηκα.

—Πάει καλά για τις δεκαπέντε ημέρες, μου ξανάπε. "Εογεσαι όμως τις άλλες δεκαπέντε νά τις περάσουμε μαζί στις 'Αρδένες... Θά γνωρίσης και τήν άδελφή μου κι' άμέσως θά γίνετε δυο καλοί φίλοι... Της έχω μιλήσει πολλές φορές για σένα, όπως και σε νένα γι' αυτήν..

Κυρία μου, δέχθηκα άμέσως τήν πρόταση τού άδελφού σας. Τόν αγαπούσα σαν δικό μου άδελφό, κι' ήξερα επίσης ότι στο κτήμα σας τών 'Αρδενών μπορούσε κανένας νά κυνηγήση έ-λάφια και ζαρκαδιά.

"Όσο για σας, κυρία μου, δέν άπασχόλησα καθόλου τού μωλό μου. Σας θεωρούσα πάντα—σύμφωνα με τις περιγραφές και τά λεγόμενα τού άδελφού σας—σαν μία κοπελλάτα με χιλίες χάρες κι' άλλες τόσες παιδιάτικες ιδιοτροπίες.

"Ήρθα. Μά δέν ήταν παιδούλα εκείνη πού άντίκρυσα, μόλις με σπούσα σε σας ο άδελφός σας.

"Όχι. "Ήταν μία θελκτική δεσποινίς, μά άξιολάτρευτη ύπαρξις, μία μοιραία κομψή γυναίκα, ένας γοητευτικός άγγελος με μάτια διαβολικά!

Πέρασα κοντά σας δεκαπέντε αλημονήτες ημέρες. "Ήμέρες πού θάρησαν στη ζωή μου σαν χρόνια άτελειώτα μευστικής εύτυχίας. "Ήμέρες πού τής ένωισα τόσο θεατικά και τόσο έντονα, ώστε τώρα πού πεθαίνω με άποζημιώνουν σαν αιώνες άπικραντής ζωής!

Κάποιο θράδυ, είχα τήν τόλμη νά σας ψιθυρίσω πόσο σας άγαπούσα. Μου χαμογελάσατε ευνούκιά, μου σφίξατε τού χέρι, κι' όντι για άλλη άπάντησι, μου προσέφερε δυο δροσερά και μισοαναοιγμένα χέλια.

Ρούφηξα απ' αυτά τήν πιό συγκλονιστική ήδονή της ζωής μου. Κι' ένώ, ζαλιζόμενος άκόμη από τήν συγκίνηση, σας κύτταξα με άδολη κι' άνέγκραστη λατρεία, σας άκουσα νά μου ψιθυρίζετε:

—"Ίσως ένα γαλόπι άκόμη, κάνει τόν μπαμπά νά σας προσέξει και νά θελήση νά σας κάνη παιδί τού!

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΠΟΥΡΣΕΛ



(Στη μνηστή μου μιάς έραδειξής...)

χαρίσατε τόν ήδονικό πόνο τού δεύτερου φιλιού σας, μου ψιθυ-ρίσατε και πάλιν ένταμεταξύ:

—Βασισθήτε σε μένα, για τού μέλλον μας!

Και τότε, εκείνη τήν ίδια στιγμή, σκέφθηκα τήν Μαδαγασκάρη. Εγώ, τού άμυστακό άκόμη παιδί. "Έκει κάτω—έδω κάτω πού πεθαίνω τώρα, μακριά σας—γινόταν ο πόλεμος ο μαυισαμένος, εκεί κάτω γυόταν άφθοσος—και με εκεί κάτω βρίσκόταν και τού τόσο ποθητό δεύτερο γαλόπι μου!

Σας είπα τότε τήν σκέψη μου, κυρία μου. Και μου είπατε τότε —μα δέν σκεφθήκατε άραγε πώς ίσως χάσω τή ζωή μου;—με τόν ίδιο μοιραίο τόνο στη φωνή σας:

—Πηγαίνετε... και... και θά σας περιμένω!

"Ήρθα, κυρία μου, έδω πριν από 8 μήνες. Μου ζητήσατε τότε ένα γαλόπι κι' εγώ σας πρόσφερα δυο, συντροφευμένα από ένα παρσάκιμο. Μέσα σε όχτώ μήνες έγινα λοχαγός και πήρα τού σταυρού της Λεγεώνας.

Κόσπησα τήν ύπόσχεση μου και με τού παραπάνω μάλιστα, τίμια κι' ειλικρινά σαν άνδρας. Κι' έσεις ένταμεταξύ τί κάνατε;

"Ω, κι' έσεις κρατήσατε τήν ύπόσχεσι σας με σταθερότητα και πίστι γυναικεία κι' ας!

Πώς; Χαμογελάτε ίσως, δύσπιστα; Μά νά τήν ή άπόδειξις, κυρία μου! Νά τί διάβασα πριν από δέκα ημέρες, σε μία Παρασκευή έφημερίδα, ή όποια έφθασε έδω με καθυστέρηση δυο μνηών:

«Προσδής έτελέσθησαν οι εύτυχίες γάμου τού κόμητος Ραυινού ντέ Φλερής ντελλά Μαρινιέρ με τής δεσποινίδος Μαγδαληνής ντέ Φινγιά, εις τήν εν 'Αρδέννας μαγευτικήν έπαυλι τής κούμφης»!

Κυρία μου, κυρία Μαγδαληνή ντέ Φλερής ντελλά Μαρινιέρ, σας θεσσαώ, ότε εκείνη τή στιγμή μου φάνηκε πώς τρελλανόμου..

"Όλα γύρω μου έσβυσαν σιγά-σιγά, και τού χάος πού άπλώθηκε γεμίει απ' τού δυομά σας! "Αχ, αυτό τού αγαπημένου δυομά σας, πού τόσες φορές με στήριξε στις κακουχίες τού σκλητού πολέμου, και πού τόσες φορές με προσφύλαξε απ' τις φοβικές σφαίρες τών 'Ιθαγενών, αυτό τού λατρευτού δυομά σας τότε άρχισε νά με κινή δυνάμει!...

"Ένωισα κάτι νά σπάξη μέσα μου, και νά μου προσεξη έναν τέτοιο πόνο, ώστε για πολλή ώρα όσοι μ' έβλεπαν με νόμιζαν για παράφορο!

Οι συνάδελφοί μου ενδιαφέρθηκαν με στοργή για μένα, μά εγώ τούς άπομάκρυνα με τού χαμόγελο στά χέλια, με τή λύσσα στην καρδιά και με τόν θάνατο στην ψυχή..

Έίχα πειά νιώσει, ότι τήν όποη εκείνη δέν ήμουν τίποτε άλλο για σας, παρά ένα φλέρτ έπιπόλαιο, κι' ένα καπρίτσιο στιγμιαίο!

Μίσποα άμέσως, κυρία μου, τού «φλέρτ» και τού «καπρίτσιο» σας αυτό, γιατί ή καρδιά μου πού σας λατρεύει θεατικά άκόμη, ήταν άνικανη νά μισήση έσας..

Και τόσο άγριο ήταν τού μίσος μου, τόσο άρελλό και τόσο θασανιστικό, ώστε τήν άλλη ήμέρα τού πρωί—έπειτα από μιά νύχτα άγρυπνη και κολασμένη—θέλησα ν' άνεθώ στον ουρανόν..

Ναί, ν' άνεθώ στον ουρανόν! "Έκει ήμουν θεβάσιος πως δέν θ' άντίκρυξα πειά «φλέρτ» και «καπρίτσιο», γιατί εκεί πάνω δέν υπάρχουν τέτοιοι ειδούς δολοφορικά όπλα..

Μιά συμποκλή με ίθαγενείς—τήν ίδια εκείνη ήμέρα—μου έδωσε, κυρία μου, τήν εύκαιρία πού-ποθούσα, χαρίζοντάς μου μιά μουλθένια σφαίρα κατάστηθα.

Και τώρα.. σε μιά—σε δυο ώρες.. θά είμαι στον ουρανόν πειά, και θά σας σπλώσω από κει τόν όλόφωτο εύχρη μου για τήν εύτυχία σας..

"Ω, μη φοβείσθε, κυρία μου.. Θά είνε ειλικρινής ή εύχη μου αυτή, γιατί εκεί πάνω δέν υπάρχουν ούτε «φλέρτ», ούτε «καπρίτσιο» κι' ούτε άλλου τέτοιοι ειδούς ύστεροβουλίες, ύποκρισιες κι' ένοχες έπιπολαϊότητες..

ΑΥΤΟΣ, ΠΟΥ ΣΑΣ ΛΑΤΡΕΥΕ ΚΑΙ ΣΑΣ ΛΑΤΡΕΥΕΙ!»

